

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinae, 1603

Decollatio S. Ioannis Baptistæ, quam contigisse dubium non est imminente festiuitate Paschali. Transfertur autem eius solennitas (sicut & dies natalis Iacobi Apostoli) tum quia Paschali tempore festa ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

do, quisq; dulcibus vberimo abluerunt: qui-
bus cæci, alijsq; infirmitatibus oppressi cum
asperguntur, diuina virtute sanitatē assequun-
tur. Porò in tres (vt ita dicam) partes glorio-
sus martyr diuisus est. Nam caput Viennæ de-
fertur; artus Briuate reconduntur; foelix ani-
ma à Christi conditore suscipitur. Senes quoq;
qui lacrum corpus mancipauerant sepulturæ,
diuino prorsus miraculo ita reintegrati sunt, vt
denexa ætate viri, iuuenili robore præditi ha-
berentur. Caput quoq; eius Ferreolus martyr
accepit: completoq; certamine, tam illius
membra, quā istius caput, in vnius tumuli re-
ceptaculo collocantur. Postea verò à fidelib.
in beati Iuliani honorem, Briuate, insignis fa-
bricata est Basilica: in qua paralyticorū, clau-
dorum, cæcorum, & aliorum quoque morbo-
rum sæpius petita remedia conquiruntur.

*Præclara
miracula.*

*Nota mira-
culum.*

*Ecclesia S.
Iuliani Bri-
uatae.*

DECOLLATIO S. IOANNIS BA-

pista, quam contigisse dubium non est immi-
nente festiuitate Paschali. Transfertur autem
eius solennitas (sicut & dies natalis Iacobi A-
postoli) tum quia Paschalitempore festa mar-
tyrum agi vetum erat, tum quod venerandū
Sancti Præcursoris caput, hoc die, secundò in-
uentum, postea translatum fuit.

*Vide Tom. 1.
Annal. C.
Baron. &
Notat. ad
Martyrol.
Roman.*

QV ANQVAM & vita & Res gestæ San-
ctissimi Præcursoris, omnibus ex Euan-
gelica veritate notissima sint, tamen
quia earum narratio magnam habet cum vo-
luptate cōiunctam vtilitatem, nō grauabimur
in ijs commorandis, aliquid & temporis &
laboris

29. Augu.

Si 3

laboris

*Lucas,**S. Ioannis
Parentes.**Carere libe-
ris, patribus
veteris te-
stamenti ma-
xime fuit
probro,*

laboris collocare. Igitur temporibus Herodii qui fuit Rex Iudææ, diuinus Lucas sacerdos fuisse refert nomine Zachariam, ex vice Abiz quæ in sorte Sacerdotum octaua erat. Ei sacro sancto matrimonij vinculo vxor è filiabus Aaron Elisabeth copulata erat; qui cum alijs virtutibus, tum Dei ipsius testimonio, insigni iustitiæ laude ornati, vitam diuinis oculis gratissimam ducebant. Quanquam autem totiusque præditi essent virtutibus, vno tamen hereditatis probro omnium grauissimo laborabant: quod ijs magno debet esse solatio, quicunque bonæ vitæ sibi consciij, aduersis casibus in hoc mundo agitantur.

Porro Zachariæ, dum sacerdotali munere ex ordine fungeretur, subito Angelus Domini celesti splendore coruscans adfuit, & eum quidem tanto spectaculo vehementer perterritum bono animo esse iussit. Nam & preces illius a Deo exauditas, & sterilitatis probrum natiuitate admirandi filij tollendum esse dixit. Neque enim putandum est, Zachariam in illa publica muneris sui functione, filium à Deo postulasse, sed pro communi totius populi salute preces vota que fecisse. Quæ dum sedulo exequitur, Deus ei filium largitur, qui & salutem nuntiaret, & cunctis veras iustitiæ semitas demonstraret. Nam Angelus præclaram eius sanctitatem mirifico sanè extulit præconio, dum ait: illum coram Domino & magnum futurum, & in vtero matris sanctificandum & sancto spiritu replendum.

Hæc verò aliaque admirandæ virtutis & sanctitatis præconia, tantam Zachariæ admirationem

tionem commouebant, vt ægrè admodum ijs
fidem accommodaret. Vnde Angelus fidei eius *Zacharias*
imbecillitatem corripiens, ea propter, vocis *silentio ca-*
eum beneficio ilicò priuauit, & ad natiuitatis *stigmatu.*
vsque diem silentio obnoxium reddidit. Exple-
to autem partus tempore, Elisabeth infantem
mixta est; cui ex mente diuina, cognatis & vici-
nis stupentibus, Ioannis nomen, pari consen-
su parentum, inditum fuit. Indè mox soluto
linguæ vinculo, Zacharias non modò loqui,
sed futura quoque Vates prædicere, & multa
de eximia filij sanctitate atque virtute conci-
nere. Ioannes verò adultis nonnihil viribus, *Adit eremi*
protinus in vastam eremi solitudinem cōces-
sit, ne vitam purissimam, vel leuissima aliqua
peccati contagione macularet.

Verum enimuerò Zacharias deuēcta planè
ætare sacerdos, cū natum Saluatorem mater-
nis vlnis in templum inferri sæpius videret,
minimeque ignoraret eum rerum omniū con-
ditorem esse, Sancta sanctorū ei semper aperta
esse voluit; libereq; concessit, vt Deipara, san-
ctiora templi adita ingrederetur. Quæ res cū
Iudæis inuidiæ fomitem administraret, pari-
terq; metum, ne Regi aliquando parère coge-
rētur, incuteret, vna nocte in templum irrum-
pentes, Zachariam templū inter & altare tru-
cidant: eiusque corpus effossa humo, nefarij
parricidæ abscondunt. Hæc quidam de obitu
Zachariæ monumentis consignata posteris re-
liquerunt.

Cæterum sanctissimum Sacerdotem ab im-
pio Herode neci traditum fuisse alij confir-
mant: quòd filium suum Ioānem, qui ab herode

Sl 4 cum

*Cædes Za-
charia.*

cum alijs infantibus ad mortem inquirebatur prode noluisset. Postquam enim sauo & crudeli edicto Herodes pueros omnes Bethleemicos neci destinasset, Ioannemque, quanquam in montanis degentem, propter famam tamen & virtutis celebritatem pari crudelitate interfici mandasset, Zacharias de salute filij sollicitus, cōiugem suam Elisabeth cum filio, alterū cum dimidio annum nato, ad quandam speluncam confestim transmisit. Cumque impij Herodis satellites infantem expeditum minimè inuenirent, totam mētis suae rabiem in Zachariam conuertunt: eumque in templo rebus diuinis operam nauantem, antè altare incēsi ferro interimunt.

*Hæc apud
Baronium
in Annal.
Tom. 1.*

Genes. 21.

*S. Ioannes
prodit in publicum.*

His ita constitutis, pia sanctissimi puerigenitrix Elisabeth, quadagesimo deinde die eodem in spelunca diem obiit; Ioannes verò Angelicæ curæ custodiēq; relictus, & solitarijs in locis libenter versari solitus, Angelo duce vsus, in remotiores silvarum recessus secessit. Quod sanè de Ioanne nequaquam mirum videri debet, præsertim si mente recolamus, Ismaeli à matre proiecto Angelum adstitisse. Itaque Ioannes, annis plus minùs triginta, in eremo, in omni sanctitate & admiranda vitæ austeritate exactis, ut primū, tempus à Deo constitutum adfuit, quo Iudaicæ perfidiæ scelus arguere, & pœnitentiæ viam prædicare debebat, ex latibris in publicū prodijt, tanta cum auctoritate ac sanctitatis opinione, ut cuncti eum Christū esse existimarent. Ipse verò summæ humilitatis amator, non modò Christum se esse negabat, sed ne dignum quidem, qui Christi

calcea-

calceamenti corrigiam solueret, publica voce
constebar. Neque perfidis tantum Iudæis,
sed ipsi etiam Herodi, insigniter impio, & mul-
tis sceleribus nefarie inquinato, admodum ve-
nerandus erat Baptista; prorsus ut non solum
procorem, sed metum etiam scelerato Regi, cō-
spectu suo inferret. Timebat enim & sanctita-
tem, & iustitiam Ioannis, eiusque sermone de-
lectabatur, nec non plurima Ioannis doctrinæ
conformia præstabat opera. *Marc. 6.*

Sed quo non mortalium corda rapit, quod non
impudentiæ & sceleris abducit intemperans
libido? Quæ hunc ipsum Herodem in tempi-
ternæ miseriæ barathrum præcipitem egit. Is
enim facibus libidinis suæ incensus, despecta
legitima coniuge, quæ erat filia Aretæ Regis
Arabum, impuris Herodiadis amoribus se
implicauit. Eam enim, cum esset Philippi fra-
tris eius vxor, per summum scelus duxit vxo-
rem, nihilque Ioannis monita veritus, tam ar-
cte complexus est, ut ipsum tetro potius erga-
stulo (pro nefas) manciparet, quam impuden-
tissimam meretricem à se dimitteret.

*Libido cer-
tissima ani-
mæ ruina.*

Verum Ioannes, qui perpetuum & fatale
aduersus peccatum bellum susceperat, constan-
ti animo ergastulum subiit, Regisque nefariū
facinus arguere non destitit. Contigit autem
dum ille in vinculis tenetur, Herodem in die
natali suo, proceribus & tribunis ac Galilææ
primatibus cœnam instruere, eaque omni de-
liciarum genere peracta, tripudia, aliasque pa-
rum honestas animi oblectationes adhibere,
ut suos ab omni cura ad hilaritatem quam ma-
ximè inuitaret: cum Regina filia à matre eo

*Ioannes mit-
tatur in car-
cerem.*

Si s

dire-

Filia Herodiadis tripudiat.

Herodiadis filia, Fœtus Vipera.

Malach 3.

Decollatur S. Ioannes Baptista.

directa in medium prodiens, tripudio delictissimo, & regi & conuiuiis omnibus, spectaculum (pudicis profectò oculis indignissimè) exhiberet gratissimum, iucundissimūque. Nec fuit intentione sua frustrata. Nam Rex cincinnis impudici corporis saltatricis, & specie fūco ornata meretricio captus, tantam ex eo spectaculo voluptatem haust; ut protinus iureiurando, vel dimidiam totius regni sui partem ei offerret. Peteret tantum quidquid animo luberet, (ò regiam munificentiam) se postulatis satis facturum plenissimè.

Hiscè Regis promissis vltro exhibitis, laudis & gloriæ cupiditate mota, rem regno toto petit longè maiorem. Nec mirum sanè. Fœtus enim vipera, consulta matre, caput illius petijt; quo maior, veri Dei testimonio, inter natos mulierum non surrexit. Illius, inquam, caput, qui non homo, sed Angelus, vtpotè angelica puritate præditus, appellari meruit.

Igitur Herodes, audita saltatricis petitione, confestim misso in carcerem, lictore, caput illud sanctissimum sanguine plenū inferri iussit. Tetrū profectò, & horrendū inuitatis omnibus spectaculū; sed soli puellæ matri longè iucundissimum; quæ præciso capiti petulanter etiā insultauit, atque acu discriminati, sanctissimam illā linguam perforauit. Existimabat enim; eo iā extincto, liberè se per omnia libidinum genera posse vagari; neq; quenquam futurum: qui ea libertate nefarium illius scelus argueret. Sed probata virtus, quæ vinci non potest, post mortem eius qui eam possidet, longè

adio deli-
us, specta-
dignissimū
ssimumque.
Nam Rex
ericis, &
us, tantam
; ut proci-
s regni sui
uidquidā
am) se po-
ois, lau-
regno to-
um sanē.
e, caput
timonio,
Illius,
Angelus,
ppellari
petitio-
e, caput
eri ius-
tis om-
i longē
ulanter
sanctis-
imabat
ia libi-
am fu-
scelus
ci non
ssidet,
longē

longē efficacius præclariusque dominatur. Nā *Virtus sem-*
Herodes Rex, qui tanta audacia ac facilitate, *per iniustas*
Sanctissimum Præcursores capite spoliaue-
rant, quantis, post mortē eius, coepit terroribus
agari? Cum enim multa paulò post de Chri- *Matth. 14.*
stis virtutibus & miraculis audisset, timore per-
cussus, Ioannē à mortuis excitatū palam pro-
nunciabat. Ceterum mater debacchantis iuue-
culæ verita, ne, si caput corpori rursus con-
iungi, & cum eo sepulturæ mandari pateretur,
Ioannes protinus resurgeret, maioriq̃ue virtu- *Caput S. Io-*
te nefanda scelera oppugnaret, terræ illud quā *hannis defo-*
profundissimè defodi, tutoque apud se in regie *diur.*
loco, remotis arbitris abscondi curavit. Et hic
quidem gloriosus Sanctissimi Præcursoris &
Martyris exitus fuit; qui postquam annos tri-
ginta duos & menses admodum sex in terris e-
xegisset: tali fine ad cælestia habitacula migra-
re debuit.

Interea Herodes, conscientie angore frau- *Vltio diuina*
disque cruciatu, tanquam domesticis furijs *in Herodem.*
assidue vexatus, tandem acriorem Dei vindi-
ctam licet serò persensit. Nam repudiata vxor,
Arete Arabū Regis filia, tantā contumeliā &
ignominie notam non ferens, ad patrem suum
abiit: eumque ad vltionem sceleris incitavit.
Ille verò satis per se vindictæ cupiditate in-
flammat, bellum aduersus Herodem mouit;
illisque in regionem eius armis, subiectis
flammis loca omnia longē lateque popula-
tus est; & alijs ferro cōcisis, alijs in seruitu-
tem abductis, exulceratum iniuria animum
nonnihil sanauit. Quis verò exitus tandē sal-
atricis foeminæ scelestissimæ fuerit; & quod
sup-

supplicium acceperit feralis impietas, relan-
dignissimum esse arbitror.

*Nicep. hist.
lib. 1. cap. 20.
De morte fi-
liae Herodia-
dis.*

*Horrendum
interitus fi-
liae Herodia-
dis.*

*De inuen-
tione Capi-
tis S. Præ-
cursoris.*

Furibunda, & adultera, incestaque adeo il-
la, quæ quidem Herodis habebatur, reuera au-
tem Philippi erat coniunx, vita longius acta,
cùm prius filiam & saltatricem acerbo fato
sublatam vidisset, deinde ipsa quoque deces-
sit; futuri sæculi iudicio & supplicio referen-
ta: meras ibi quàm citissimè, diuinæ iræ, sceleris
intolerabilisque indignationis Domini calu-
cem hauritura. Filia autem eius (dignus est enim
qui memoriæ, commendetur) talis fuit obitus.
Eundem ei quoquã, brumali tempore erat: &
fluuius traijciendus. Qui cum glacie cõstrictus
coagmentatusque esset, pedes eum transibare
glacie autem rupta, (idque non sinè Dei numi-
ne) demergitur illa statim capite tenus, & in-
ferioribus corporis partibus lasciuiens, mol-
liusque se mouens saltat; non in terra, sed in
vndis: caput verò scelestum, frigore & glacie
concretum, deinde etiam conuulneratum, & à
reliquo corpore, non ferro, sed glaciei crustis
resectum, in glacie ipsa saltationem lethali-
lem exhibet; eoque spectaculo omnibus præbi-
to, in memoriam ea quæ fecerat, spectantibus
reuocat.

Porrò quemadmodum sacrosanctum illud,
& omni veneratione dignum caput Ioannis, è
latebris terræ in lucem prodierit, non erit abs-
re deinceps explicare. Duo religiosæ vitæ cul-
tores, magno sacra loca visendi desiderio in-
flammati, Hierosolymam venerunt. Alteri ve-
rò eorum, fortè in somnis, Sanctus Præcursor
apparuit, eumque monuit; vt reconditum in
regia

Herodis domo caput eius tolleretur, secū-
 de asportaret. Sed ea visio alteri narrata, nō
 modo fidem non fecit, sed etiam tanquā quod-
 dam somnij phantasma risum commouit. Se-
 cūti ergo nocte, S. Baptista rursus vtrumque
 singularim accedens, mandat eadem, vrgetque
 valacriter iter conficiant, & e terris thesaurū
 eruere diutius non negligent. Tunc illi, omni
 incredulitate deposita & socordia, locū sum-
 ma cum festinatione adeunt, & sacrum caput
 effodunt: effossumque sacco e pilis confecto
 immisum, in reditu figulo cuidam, paupertatis
 malum errabundo fugienti, deferendum
 tradunt. Is thesauri, quem ferebat, ignarus, ab
 ipso Præcurfore in somnis admonitus est: vt
 relictis monachis, cum tradito sibi sacculo fu-
 gam arriperet. Creditum est, Præcurforem
 monachorum socordiam frigiditatemque dete-
 ctum, figulo hanc præbuisse occasionem, vt
 peream ad melioris vitæ frugem veniret. Nā
 cum ille voci Præcursoris obediens, cum tali
 thesauro domum venisset, cœpit paulatim fu-
 gito paupertatis malo opibus florescere, ac tā-
 dem tantis vndique bonis affluere: vt haud ob-
 scure S. Baptiste virtutem gratiamque sibi a-
 desse cognosceret. Itaque ne in ingrati animi
 scelus aliquando laberetur, summo in honore
 venerandum illud caput habuit, summaque
 contentione operam dedit, vt cunctis similiter
 virtutibus florens, veteris vitæ delictis poeni-
 tentiæ nitro ritè purgatis, Deo gratissimum
 dienoctēque famulatum exhiberet. Cū autē
 tempus adesse cerneret, quo ex hac vita ad me-
 liorem à Deo vocabatur, preciosum illū the-
 saurum

*Ditescit fi-
 gulus asser-
 uans Sancti
 caput.*

faurum hydriae impositum, & arca affabre facta inclusum, sorori suae pari veneratione & cultu prosequendum tradidit: eidemque mandauit, ut appropinquante mortis hora, easdem reliquias alij cuidam spectatae probitatis ac fidei viro resignaret. Curauit illa summo studio ac pietate fratris mandata, tradiditque eis cuidam non modò fide & pietate, sed castimonia ornatissimo: qui deinde mortui vicinus, eandem cuidam Eustachio sacerdoti quidem & monacho, sed haeretica prauitate contaminato, custodiendas commisit. Is verè non multò post haereseos conuictus, exilio damnatus fuit. Qui cum iam ante non semel admirandas ex sacro illo thesauro sensisset virtutes, easque (prò scelus) impiè sibi suaeque fidei ascriberet, summo studio sanctissimas reliquias exilij sui solatium habere nitebatur. Sed dictum factum exilio multatus, relicto in monasterio capite abscessit. Interea preciosus ille thesaurus cunctis ignotus, ad tempora usque Valeris Imperatoris delituit; qui cum eum Constantinopolim transferre vehementer cuperet, diuinitus ab eo facto prohibitus, quod homini Ariana haeresi còtaminato sancta tractare minus liceret, hoc ipsum pientissimo successor, Theodosio Augusto, religiosissimè adimplendum reliquit; qui venerabile Baptistae caput ex vico Coslai Constantinopolim deportans, septimo ab Vrbe lapide, in basilica, quam magno sumptu erexerat, recòdidi: quod postea Romam translatus, in Ecclesia S. Syluestri ad Campum Martium: summa populi deuotione asseruatur.

Sanctum caput traditur cuidam haeretico.

Hic videat & consulat prudens Lector Baron. tam in Notat. quam Annal. Tom. 1. de quibus haec desumpsimus.

Caput S. Ioannis Baptistae, Romae asseruatur.